

Onder het ijs

Deel 2

Tom zette automatisch een stap naar achteren. 'Ik, ik heb hem niet gezien. Ik, ik, het spijt me. Het spijt mij vreselijk. Maar jullie moeten ook niet zonder verlichting in het donker door het bos lopen,' probeerde hij zichzelf te verdedigen. De blauwe gloed werd feller en deed pijn aan zijn ogen. 'Jij moet geen alcohol drinken voor je in de auto stapt!' siste ze. 'Jij houdt je niet aan de afspraak. Je hebt mij indertijd iets beloofd. Jij houdt je niet aan je belofte.' Hij keek haar aan met samengeknepen ogen. Ondanks de ijskoude blauwe uitstraling, (of juist door dat felle scherpe licht?) kwam ze hem toch enigszins bekend voor. Maar hoe dan? Welke afspraak? Hij schudde zijn hoofd om een helder beeld te krijgen. Het wilde niet lukken. De alcohol dobberde door zijn hoofd en maakte alles mistig en troebel...

Ze was nog niet klaar met hem.

'Dit keer ga jij je schuld inlossen,' sprak ze met een overslaande stem. 'Ik heb je destijds gespaard. Maar meneer het mannetje neemt het kennelijk niet zo nauw met zijn beloftes. Meneertje moet zo nodig aan de drank. Een gezellig spraakwatertje voor het heertje.' Het leek of haar stem dwars door zijn hoofd snerpde. Hij hoorde het suizen en toeteren in zijn oren. Alsof hij vooraan bij een concert had gestaan. Haar stem kwam en ging.

'Vervolgens kruip je, totaal in de lorum achter het stuur. Niet de eerste keer hè?' schreeuwde ze. 'Net als de vorige keer, toen meneer kachellam zo nodig zelf naar huis moest rijden. Hier heb ik lang op gewacht. Nu is ze voor mij!' krijste de ijskoningin. Waar had ze het in vredesnaam over? Hij kon haar niet meer aankijken en deed nog een stap achteruit. Hij hief zijn armen omhoog, als om de bezwering tegen te houden. Het was te veel wat er op hem afkwam. Hij kon de gesproken woorden niet bevatten. Hij probeerde ze te grijpen, maar ze dreven op hetzelfde moment weg in de mist in zijn hoofd. Hij begreep hoegenaamd niet waar ze het over had.

Terwijl ze rond wervelde, sprak ze haar laatste woorden tot hem: 'Ik heb je destijds gewaarschuwd: In het water, onder het ijs, leeft iets duisters en het komt voor jou...'

Tom rende de trap op naar de slaapkamer van zijn dochter. Hij had Roos al een paar keer geroepen, beneden aan de trap, maar ze had niet geantwoord. Ze was vast weer in slaap gevallen. Verbaasd keek hij haar kamer rond. Haar bed zag er beslapen uit, maar zelf was kleine Roos nergens te bekennen. Voor alle zekerheid keek hij in haar kasten. Niets natuurlijk. Hij hurkte en keek onder haar bed. Ook geen Roosje. Alleen een pluk zwart haar. Zwart haar? Roosje was blond, net als hijzelf! 'Roos!'

Vol ongeloof stond hij naar haar bed te staren. 'Roos! Roosje!' Hij rende de trap weer af en zocht het hele huis af, maar nergens een spoor van zijn dochtertje. Opnieuw rende hij naar boven, maar daar was niets veranderd. 'Roos.' Hij hoorde eigen zijn stem steeds klagelijker klinken. 'Roosje, waar ben je?'

De tranen sprongen in zijn ogen en hij zeeg ineem op haar bed en dwong zich zijn gedachten te ordenen. Wat kon er in hemelsnaam gebeurd zijn? Waar was Roosje?

Hij voelde een steek in zijn hart; zou het...? Maar dat was toch niet echt geweest? Dat was toch een nachtmerrie?

Het was een oude vrouw geweest. Of toch niet? Door het blauwe gewaad, (of was het slechts licht?) dat steeds wisselde van ijsblauw naar wit, naar staalblauw en de dampen die er omheen wervelden, leek ze in een blauw omhulsel gewikkeld, maar als hij met zijn ogen knipperden, was het weer weg en was het weer een verdrietige oude vrouw, wiens kleinzoon net was overreden. Door hem!

Tom droomde iedere nacht over zijn dochter. Ze zat vast in een kuil in het bos. Ze stak zonder te kijken de drukke weg over. Ze werd ontvoerd. Iedere nacht werd hij badend in het zweet wakker. Roos! Het duurde dan een tijdje voor hij weer wist waar hij was en dan volgde altijd de genadeklap; Roosje was niet te vinden.

Dit duurde al bijna een jaar en de vreselijke pijn werd niet minder. Iedere dag zocht hij naar haar en dacht haar ook steeds te zien op straat. Maar ze was het nooit. Inmiddels was hij gedegradeerd op het werk, zijn huis was verwaarloosd en het gras stond een halve meter hoog in zijn eens zo mooi bijgehouden tuin. Zijn uiterlijk had hij laten verslonzen. Hij droeg een baard, die hem een stuk ouder deed lijken, zijn vrienden ontlieden hem. Tegenwoordig sliep hij op de bank. Hij kon het niet opbrengen om iedere dag langs haar slaapkamer te lopen en had van de bijkeuken een provisorische badkamer gemaakt. Hij verzorgde zichzelf nauwelijks meer. Wat maakte het nog uit of hij zich schoor of een mooi pak aantrok? Hij liep voornamelijk in een trainingsbroek en een oude trui. Tom zag er vaal en haveloos uit. Niets interesseerde hem meer. Iedere dag liep hij, na het werk, op straat, door het bos, langs het meer. Op zoek naar zijn dochter.

's Nachts, als hij weer wakker schrok uit een wurgende nachtmerrie en naar de badkamer liep om wat water te drinken, zag hij soms natte blauwe striemen om zijn nek. Zijn keel voelde dan ook dichtgeknepen. Maar het leek of de ijskoude helleveeg niet genoeg kracht had om hem om te brengen. Kennelijk kon hij hier in huis nog net overleven. Het maakte hem weinig uit.

Inmiddels was het verhaal van de 'ijskoningin', zoals hij haar in gedachten noemde, wel duidelijk.

Ze doelde op zijn overleden vrouw.

Ze was overleden bij een auto-ongeluk. Door zijn toedoen. Ze waren die avond naar het theater geweest en daarna naar dat leuke grand café ernaast. Hij dacht dat hij de drank wel kon hebben na dat overvloedige diner eerder op de avond. Hij had uit moeten wijken voor een overstekend hert en ze waren van de weg afgereden. De boom had hem gespaard, maar zijn vrouw had dat geluk niet gehad. Ondanks de airbags. Die waren allemaal ontploft en hadden nog meer schade aan de auto aangebracht. Er had veel gas in de auto gehangen en de voorruit, het dashboard; alles was kapot gesprongen.

Dat was nu vijf jaar geleden. Hij had zijn vrouw vanaf zijn stoel, niet eens kunnen zien door de rotzooi die de airbags hadden veroorzaakt. Toen hij uit de auto was gekropen en wild aan het portier aan de passagierskant had staan trekken, was ze plotseling verschenen. Uit het niets. Ze had een kilte uitgestraald en er hing een koel blauw licht om haar heen. 'Je hebt haar vermoord,' had ze gesist. 'Jij met je dronken kop. Je hebt je vrouw vermoord.' Ze prikte met een kromme vinger in zijn borst. 'Jij! Jij bent verdoemd! De drank zal ooit meer halen,' had ze raadselachtig gezegd. 'En jij bent daar de schuldige van.' Ze had zich omgedraaid en was ineens verdwenen. Een ijskoud blauw residu achterlatend, waar haar vinger zijn jas had geraakt, precies op zijn hart. 'Nooit meer!' had hij haar in tranen nageroepen. 'Nooit meer.' 'Nooit van mijn leven zal ik nog alcohol drinken.' IJzige kou had hem plotseling omringd. 'Ik hou je aan die belofte. Het is je enige mogelijkheid nog in dit leven.' Toen was de kilte weer weg. Was het haar stem geweest of zijn eigen radeloze gedachte?

Maar nooit was een lange tijd gebleken...

©dorotheavirginiarussel